

ikke kunde give. Der er et Gul i Lovgivningen. § 4 Naar har man henvist os til denne Kommission og det Udbytte, der kommer ud deraf. Den høitærede Kommission har tilendebragt sit Arbejde, og den høitærede Minister har bygget paa dette Arbejde et Lovforslag, der grundigt og omhyggelig er behandlet i det andet Thing. Jeg er entig med alle de ærede Medlemmer, der have talt her, i, at dette Arbejde angaar en Sag af en saadan Vægt og er saaledes forberedt, at selv om — hvad der er naturligt — de forskjellige Anskuelser her i Folkethinget ønske nærmere at prøve dette store Arbejde, der har en Tvillingæster ved Siden af sig, i et Udvalg, om end maaste kun en kort Tid, dog Alle maa ønske, at der kommer et Udbytte af disse Forhandlinger til Held, til Betryggelse, til Beflyttelse for det samme Humanitetens Princip, der har sat Sagen i Bevægelse, og som ogsaa kræver sin Ret her. Hvorvidt nu en Lov, der skal udføre dette, i alle sine Enkeltheder just bør være som denne, derom kunne — vil jeg indrømme — Meningerne være noget forskellige. Der kan være Ting, som man savner, naar man skal stille sig rent individuelt, og der er Ting, som man ikke bryder sig saameget om. Med Hensyn til § 11's Bestemmelse om den Erstatning, der skal gives et Skib, der er stoppet, uden at der er tilstrækkelig Grund dertil, vil jeg kun sige, at jeg gjerne vil antage, at det kunde være noget betryggende, hvis der kunde blive sat nogle nærmere Regler derfor, og jeg vil indrømme, at det er Noget, som ikke vil kunne skade de Søfærende, om Rhederne fik i rette Tid og uden altfor lang Procedure en passende Erstatning for utilbørligt Ophold; tværtimod, det vilde direkte gavne Skibsfarten, at disse befrygtede Ulemper bleve afsværgede i Loven, og det forekommer mig ogsaa at maatte være en Pligt for Statskassen. Jeg skal ganske vist indrømme, at, naar vi sætte en uskyldig Mand i Baretægtsfængsel, saaledes som vi her gjøre med Skibet, give vi ham ingen Erstatning, hverken for hans Tids, hans Credits, eller delvis hans Vres Spild, men man vil jo ogsaa indrømme, at, hvis man havde en Form, hvorunder en saadan Erstatning kunde gives, vilde Billighed i høi Grad tale for, at en saadan gaves. Der foreligger ogsaa et Tilfælde, hvor der godt kan være ikke blot et materielt, men ogsaa delvis et Vrestab, der lides, thi naar et Rhederi, der har flere Skibe, faar eet af dem stoppet, angriber dette ikke blot det Skib og medfører ikke blot mulig et materielt Tab derved, at det Skib bliver stoppet i nogle Dage eller for en Tid, men det angriber ogsaa Bedkommendes Væse som Rheder og kan faae en betydelig Indflydelse paa hans hele borgerlige Stilling. Det kan ske under en saadan Form og paa en saadan Maade, at noget Saadant kunde blive Følgen, thi det er ikke sagt, at Berigtigelsen, at Skibet igjen er frigtvet, løber

faa rast som Efterretningen om, at Skibet er stoppet, saaledes at Efterretningerne dække hinanden. Der kan være forskellige Steder i Handelsverdenen, hvortil den første Efterretning er naaet, men hvortil den sidste ikke naaer. Hvorvidt en saadan Erstatning kan ydes paa en sikker og paalidelig Maade ligeoverfor Rhederne, skal jeg henstille, men jeg vil kun sige, at vil Staten have denne Ordning indført, tror jeg, at det er rigtigt, at den kommer til at bøde for dens Embedsmænds urigtige Skjøn. — Der staar dernæst i Forslaget, at det skal gaa „strax“ eller „uopholdelig“ med Skibsinspektørens, Besigtigelseskommissionens og Dverbesigtigelseskommissionens Skjøn, men „strax“, siger man i en eller anden Provinds i Landet, det kan være 3 Uger og „uden Ophold“ kan godt blive et meget langt Ophold og i det Tilfælde, at der har været en eller anden Grund til at stoppe Skibet, skal der anvendes nogen Tid til at sætte Skibet istand igjen, og det kan medføre en aldeles utilbørlig og urimelig Forsinkelte. Derfor man derfor her i Loven kunde sætte en Tidsgrense, en meget skarp Tidsgrense, indensfor hvilken Lovens Bestemmelser skulde være efterkomne, ser jeg ikke, at Lovens Humanitetsprincip derved vilde lide, tværtimod vilde derved de fra anden Side befrygtede Ulemper af Loven hæmmes. Nu er jeg ikke tilbøielig til at tro, at denne Ordning er overordentlig heldig. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Forslag til mulige Forandringer, men naar man har en Besigtigelsesformand i ethvert Amt, kan det tage ikke saa lidt Tid at hente ham, ikke at tale om, at det kan blive endnu værre med Hensyn til at hente Dverbesigtigelsen; men jeg er noget i Tvivl om, hvorvidt denne Organisation af Besigtigelseskommissionen er rigtig. — Jeg har ogsaa forstaaet det saaledes, at de tre Inspektører umulig kunne efterse ethvert Skib, der skal gaa ud; det er ligesaa umuligt som at forlange, at en Politimester, der har mange Lusinde Mennesker i sin Jurisdiktion skulde fikke os, at Ingen i den skal. Naar det skulde være Tilfældet, maatte der være ganske andre Bestemmelser. Men jeg negter alligevel ikke, at det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) har Ret ligesom i meget andet, naar han siger, at denne Institution maaste vil virke mere ved sin blotte Eksistens end ved de specielle Handlinger. Nærmere Bestemmelse om, hvorvidt disse Skibsinspektører skulde ligge paa Reise, kunde maaste ogsaa siges ikke at være nødvendige. Jeg er tilbøielig til at lægge den største Betydning ved disse Skibsinspektører i første Linie i § 4, at de skulde holde et vaagent Die med alle danske Skibe. Jeg veed meget godt, at det er en Sætning, som er omdisputeret og som man har søgt at svække Betydningen af, men jeg skulde dog mene, at disse Skibsinspektører, naar de paa Embedsvegne, faae meddelt de forskellige Oplysninger om Skibes Bygning, deres